

MONIQUE & LUCY s.r.o. 7

S LÁSKOU

Hana Militká

MONIQUE & LUCY s.r.o. 7

S LÁSKOU

Tváří obálky je Miss Social Media Japonsko 2019,
herečka a modelka Nikola Nejedlíková.
Její portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.

Předmluva

Ing. Petr Militký

Podezírám Vesmír, že svoji záhadnou silou pohání naši planetu Zemi k rychlejší rotaci kolem Slunce a zároveň i kolem své

osy. Dny ubíhají rychleji, měsíce i roky. Totiž 23. 12. 2017 jsem psal svoji první předmluvu, což jsou již 3 roky, ale já mám pocit, jako by to bylo včera. Čas plyne neuvěřitelně rychle, alespoň nám to tak připadá, daleko rychleji než dříve. Nevnímám to sám, pokud se bavím se svými přáteli, rodinou nebo kolegy v práci o čase, vždy skončíme u stejné fráze „nějak rychle to letí“. Pozoruji své dva syny, kteří mi rostou doslova před očima, jak se z miminek stávají kluci, jak vyspívají a to vše během pár okamžiků. Jak moje žena zvládla boj se zákeřnou nemocí během tří let, kdy si prošla doslova peklem. Stejně tak jako můj drahý strýček Pavel, který si tímto těžkým obdobím teprve prochází. V tuto chvíli si musíme s časem podat ruku a mít ho na své straně, dokáže totiž nemožné a my musíme být pokorní a vděční, že nám ukrajuje ze své nekonečné zásoby a počítá s námi i v budoucnosti.

Já osobně si připadám v neustále se měnící turbulenci, ve které neexistuje jediný okamžik konstantních podmínek, kdy je vše ustálené a klidné. Ve Vesmíru ani v přírodě totiž není nic dokonalé, vždy existuje nepravidelnost a díky této nedokonalosti existuje život a existujeme i my. Často nad tímto přemýšlím a ptám se, jak je možné, že mám pocit čím dál větší rychlosti proudu našich životů. Neznám důvod, ale jeden poznatek přeci jen mám: žít teď a tady, nenechávat své sny uplavat a myslet si, že si je splním později. Nevěnovat energii věcem, které nezmění a nestresovat se kvůli zbytečným. Říkat svým dětem každý den, jak moc je miluju, zvedat je nad hlavu, dávat jim pusy a věnovat

jim co nejvíce času. Nečekat na zítra, nikde nemám slíbeno, že zítra bude.

Myslím si, že podobný pohled na svět má i moje milovaná teta, autorka nespočtu detektivek, románů, povídek a knižních sérií. Jednoho dne si zkrátka řekla „půjdu si za svým snem **ted'**“ a stalo se. Bez váhání a čekání, bez výmluv a strachu si sedla za klávesnici PC a začala psát. Tím se spustila lavina, která zdaleka nekončí. Do svých knih promítá zážitky ze svého života, pocity z dětství, příběhy své i rodiny a tam, kde se začal život kroutit nevyhovujícím směrem, si svůj příběh upraví. To je na psaní nádherné. Tak jako herectví, hudba či výtvarné umění je literární tvorba velkým kumštem, do které vkládá umělec veškeré své pocity a své nitro. Pozorný posluchač, divák nebo čtenář to dokáže rozkrýt. Procházíme si těžkými i krásnými chvílemi života, obě velmi rychle utíkají a je jen na nás, jak si které pamatujeme, jak je zachytíme, jak nás ovlivní. Díky úspěchanosti našeho světa je pro nás naprosto stěžejní mít pocit, že jsme neprofrčeli životem jak japonský vlak a nic si z něj vlastně nepamatujeme, mít pocit, že jsme nic nezažili a život jsme jen žili, nikoliv prožili. Umělec tyto okamžiky umí zachytit ve své tvorbě a umí se ke svým prožitkům vrátit, což člověka nesmírně posiluje. Proto velmi obdivuji svoji tetu Haničku, která toto celé pochopila a dokázala s časem nikoliv zápasit, ale spolupracovat. Dokázala se zastavit a ohlédnout se za sebe, dokázala se podívat dopředu a to vše v jednom okamžiku, tím okamžikem byla ta chvíle, kdy napsala první písmeno, větu,

kapitolu své nové knihy. V tomto jednom okamžiku existují všechny časy najednou a v tomto okamžiku skutečně **ŽIJETE!!!**

S velkou úctou Petr Militký.

V Hradci Králové 22. 2. 2020

Pohřeb

Prší.

Pár lidí se sešlo v krematoriu ve Strašnicích.

Lucie se vítá s Petrem Preslem a jeho matkou.

„Upřímnou soustrast. Je velkou tragédií, že vaše sestra nežije,“ vyjadřují oba lítost nad úmrtím Moniky Datlové.

„Děkuji vám oběma, že jste přišli.“

„Pokud ti bude smutno, ozvi se. Půjdeme na kafe, popovídáme,“ navrhuje Petr.

„Jsi hodný. Díky.“

Vtom se někdo zezadu dotkne jejího ramene.

„Ahoj Lucinko, my se ještě neznáme. Jmenuju se Alice a jsem sestra tvé maminky. Žiju v Kanadě. O Monice jsme se dozvěděli náhodou. Je nám to moc líto.“

„Ráda vás poznávám.“

„Tykej mi, jsem tvá teta.“

„Je hezké, že jsi přijela. Děkuju.“

„Upřímnou soustrast. Přijel se mnou také...“ rozhlédla se okolo. Vtom začal obřad. Všichni se posadili a zmlkli.

Lucii není dobře. Sotva se drží. Po obřadu se rychle rozloučí a odjíždí.

„Nemám sílu na truchlivé řeči,“ pomyslí si. „A na nějaké násilné legrácky absolutně ne.“

Doma sbalí pár věcí a odlétá do Londýna. Jede do své vily, kterou jí věnoval milenec Edward Stern.

Jakmile vstoupí, uleví se jí.

„Tady jsem zažila šťastné chvíle, až na tu podmínku ročního celibátu kvůli dědictví. Jakmile se na něco zaměřím, vytrvám až do konce,“ usmála se.

Vyšla na terasu.

„Je tady nádherně. Opravdu si moc vážím tvého daru, drahý Edwarde. Cítím se tu volně. Škoda, že tu nejsi,“ připila mu sklenkou Cherry.

Práce

Ráno Lucii zazvonil telefon.

„Prosím, kdo volá?“

„Tady produkční Fredy Scott. Jak se má moje světoznámá hvězda?“

„Ahoj Fredy, ráda tě slyším. Mám se dobře.“

„Je to skutečně pravda, že ti umřela sestra?“

„Ano, bohužel.“

„Měla bys přijít na jiné myšlenky. Co bys řekla procházce po mole?“

„Tebe mi posílá samo nebe! Určitě, moc ráda.“

„Rezervuj si celý týden. Potřebuju tě od zítřka. Stihneš to?“

„Naštěstí ano. Moc ráda tě uvidím. Práce je přesně to, co zrovna nutně potřebuju. Pomůže mi.“

„Dobře. Kdy přiletíš do Londýna?“

„Jsem tady od včera.“

„Výborně. Jdeš mi vstříc. Od teď máš apartmá ve tvém oblíbeném hotelu. Můžeš se nastěhovat. Zítra máme od desíti hodin zkoušku v hlavním sále, jako vždycky.“

„Těším se.“

„Já taky.“

„Díky, že sis na mne vzpomněl.“

„Na tebe se nedá zapomenout,“ zasmál se Fredy.

Do Lucie vjel život.

Objednala taxi, zajela do své oblíbené vinárny na večeři.

„Londýn miluju,“ pomyslela si, když se vracela do vily.

Brzy ráno vstala a přestěhovala se do hotelu. Zašla na snídani.

Pak odjela na zkoušku. Přivítala se tam se spoustou známých.

Na těžké chvíle posledních dní nemyslela.

Druhý den přišla ve slavnostní náladě. Těšila se na přehlídku jako malé dítě.

Opět byla vyhlášená jako vzácný host.

Jakmile vstoupila na molo, ozval se veliký potlesk.

Kráčela pevným krokem. Přitom měla pocit, že se vznáší v oblacích. „Za tyto okamžiky bych dala život,“ pomyslela si.

Najednou ji něco upoutalo. Kráčela na konec mola. Přesně tam seděl v první řadě pohledný mladík. Na tom nebylo nic nezvyklého. Až na kytici rudých růží, kterou držel v náručí.

Jakmile došla až na konec své cesty, mladík vyskočil na molo a do náruče jí vložil nádhernou kytici.

Pár vteřin zaváhala, ale jen na okamžik.

Přijala kytici, udělala s ní několik atraktivních póz.

Fotoaparáty novinářů cvakaly v rychlém sledu, až se slily v jeden světelný tok.

Lucie se otočila k odchodu.

Diváci povstali a tleskali.

Na začátku přehlídky ještě nikdy nezažila tak obrovský úspěch.

Jakmile přišla do šatny, hledala lístek mezi květy.

„Nic tady není. Možná vypadl cestou,“ řekla si. Letmo přepočítala květy. „Dvacet pět růží – to je neuvěřitelné. Odkud ten neznámý mladík ví, kolik mi je let?“ vrtalo jí hlavou. Při každém vstupu na molo se podívala, jestli tam ještě je. Předstírala, že se tam nedívá. Musela se hodně ovládat, aby zachovala profesionalitu.

Při děkovačce si vzala svou kytici. Diváci šleli. Milují nečekaná překvapení při představení, ať se jedná o módu nebo divadlo.

Opět pohledem vyhledala mladíka. V publiku nebyl. Zůstala po něm prázdná židle. Najednou jí bylo neskonale smutno.

V zákulisí na ni padla veškerá únava posledních dnů.

Odebrala se na hotel.

„Třeba se objeví zítra,“ napadlo ji. S tou myšlenkou usnula.

Další den

Do nového dne se probudila s myšlenkou na mladíka. Nezklamal ji. Byl na stejném místě a opět měl v náručí rudé růže.

Jakmile Lucie došla až k němu, postavil se a vložil jí květiny do náruče.

Cítila, že se chvěje.

Málem utekla studem.

Její profesionalita zvítězila.

Žádný lístek mezi květy nenašla.

Při děkovačce bylo jeho místo opět prázdné.

Produkční Fredy ji pozval na skleničku. Ráda přijala. Vyprávěl, jak se mu daří. Pořádal přehlídky v Americe, v Japonsku, sjezdil poslední dobou celý svět.

Lucie se cítila dobře, ale vnímala na půl ucha.

„Jsem moc ráda, že spolu trávíme večer. Je příjemné slyšet, jak se ti daří. Moje sestra založila cestovní kancelář, pomáhala jsem jí. Teď je to jen na mně. Ovšem projít se po mole je něco úplně jiného. Nedá se s ničím srovnat pocit volnosti, štěstí, jako kdyby se člověk vznášel ve vesmíru. Miluju přehlídky a předvádění krásných modelů. Připadám si až nadpozemsky.“

„Jsi skutečně výjimečná. Jakmile se objevíš, všichni zažívají pocit výjimečnosti. Pozvedáš lidi nad všední život. Naplníš je vznešeností. Nejde jen o modely a předvádění. Stanou se součástí něčeho neuchopitelného.“

„Cítím to stejně.“

„Tohle nejde naučit. Máš v sobě něco zvláštního. Dokážeš oslnit.“

„Krásně se to poslouchá.“

„Připijeme si, ať ještě spoustu let můžeš kráčet po mole a obohacovat lidi svým fluidem.“

„Připíjím i na tebe a tvé úspěchy v produkování módních přehlídek. My modelky bychom neznamenalaly vůbec nic bez talentovaných lidí, jako jsi ty.“

Při loučení se oba cítili bližší než dřív.

Mladík

Další ráno, jakmile Lucie vyšla z hotelu, spatřila mladíka, který jí dvakrát dal kytici růží.

Překvapením zůstala stát.

Pak si všimla, že na ni čeká taxi.

Sklopila zrak, vyhnula se mu, nastoupila do auta a odjela.

Nechala se odvézt do centra. Chtěla se projít po Londýně. Nyní však měla v hlavě zmatek.

„Kdo to je? Proč ses ho nezeptala? Prcháš, jako malá holka!“

Celý den jí nešel z hlavy.

Večer při přehlídce seděl opět s kyticí na svém místě. Publikum očekávalo jeho akci. Jakmile mladík vstal a předal Lucii květiny, diváci povstali a tleskali, pískali i křičeli „Bravo!“

Lucie pózovala s květinami, byla na vrcholu blaha. Nelámala si hlavu, o koho jde.

„Víš, kde bydlím. Něco svým chováním sleduje. Hochu, mám výdrž. Nikdo mě jen tak nevyděsí. Počkám, co z tebe vypadne.“

O pauze uhodila na Fredyho: „Ty víš, kdo je ten šprýmař s rudými růžemi?“

„Netuším.“

„A nemohl bys to nějak zjistit? Nikdy není v kytici žádný lístek, jeho jméno, prostě nic. Chce se dělat zajímavým? Nevím, co si o něm mám myslet.“

„Zkusím se poptat, ale nic neslibuju. Jen vím, že to jeho sedadlo je zakoupené na poslední chvíli. Dokonce bylo na zítra obsazené. Prý pokladní uplatil, aby tomu dotyčnému dala vedlejší sedadlo a řekla, že se spletla.“

„To je divné! O co mu jde? Chce mě znervóznět? Ale proč?“

„Možná je to tvůj tajný ctitel, který nechce být tak úplně tajný.“

„Myslíš? Nikdy předtím jsem ho neviděla, až tady. Kde by mě poznal?“

„Může tě léta obdivovat v časopisech.“

„Jaký léta? Zase tak moc mi není...“ protestovala.

„Neříkám, že je, ale věnuješ se modelingu od útlého mládí.“

„On je o něco mladší než já. Snad mě neobdivoval, když byl mimino,“ zasmála se.

„No, nevím...“ zažertoval.

„Na legrácky nás užije. Co když má nějakou mánii?“

„Možná chce založit tvůj fan klub.“

„Zkus zjistit něco víc. Budu ti moc vděčná.“

„Jak moc vděčná?“ chytil ji za ruku.

„Ještě ty začínej,“ vyškubla se mu napůl z legrace, napůl vážně.

„Líbíš se mi dávno ...“

„Vidíš, v tom je nebezpečí. On může strhnout lavinu a nastane štvanice.“

„Máš pravdu. Dobře se na vás kouká, ale čert ví, co má za lubem.“

„Díky, že mě chápeš. Jsi opravdový kamarád.“

Odjela na hotel.

Nemohla usnout.

Celou noc byla velmi neklidná, zdály se jí děsivé sny.

Vrchol večera

Ráno byla mrzutá. Neměla chuť na snídani. Vypila trochu kávy, když si uvědomila, že ji čeká velká závěrečná přehlídka. Přinutila se sníst trochu šunky, vypila džus a vzala si banán.

„Potřebuju sílu, nemůžu podléhat emocím.“

Volný čas strávila na balkóně.

Naobědvala se v hotelu.

Nechtěla někde narazit na mladíka, který si hraje na tajemného.

„Kdo ví, o co mu jde?“

Přehlídka probíhala v úžasné atmosféře.

Jakmile mladík vstal a předal jí pětadvacet rudých růží, publikum ječelo blahem.

Přehlídka pomalu šla ke konci.

Při děkovačce se Lucie předklonila, podala mladíkovi ruku a pomohla mu na molo.

Mladík nesměle zapózoval.

Ozval se frenetický potlesk.

Lucie ho chytla pod paží a vedla do zákulisí.

„Jmenuju se Lucie, to asi víte.“

„Arthur,“ usmál se.

Podala mu ruku.

Chtěl ji políbit.

„Jen pomalu, kdo jsi a co vlastně chceš?“

„Jsem muž a miluju tě.“

„To by mohl říct každý.“

„Myslíš, že tě každý miluje?“ zeptal se trochu drze.

„Určitě ne, ale nikdo z mých přátel by si nedovolil takovou šaškárnu jako ty.“

„No dovolte, věnovat dámě svého srdce květiny přece není žádný vtíp.“

„Zajímavé, ale proč mi to jako vtíp připadá?“

„Nevím, možná máte s muži špatné zkušenosti.“

„Ani bych neřekla.“

„Je mi líto, že vnímáte mé obdarování květinami jinak, než jaký byl záměr.“

„Právě proto chci ten záměr znát.“

„Je to jednoduché a prosté - z lásky.“

„Pokud bych vám jen na vteřinku věřila, co myslíte, že bude následovat?“

„Půjdeme si někam sednout, abychom se líp seznámili.“

„Je mi líto, nyní máme rozloučení se štábem. Nesmím tam chybět.“

„Pak se nezlobte, že jsem obtěžoval.“

„Nic se nestalo.“

Mladík odešel.

„Je pryč,“ svěřila se Fredymu na večírku.

„Ne úplně. Poslal jsem za ním jednoho svého asistenta, ať omrkne, kde bydlí a co je zač. Řekl ti jméno?“

„Jen křestní. Arthur.“

„I to pomůže. Snad můj člověk zjistí něco dalšího.“

„Díky moc, dlužím ti za mnohé...“

„Nebudeme si pořád děkovat. Jsme kamarádi. Až bys byla sama a zatoužila po mně, nezapomeň, že kamarád taky rád.“

„Věděla jsem, že nepřestaneš. Jsme jen kamarádi a tak to zůstane.“

„Neříkej jen kamarádi, mnohdy je to víc, než láska jako trám...“ zamyslel se Fredy.

„Až mě budeš potřebovat, dej vědět. Miluju svou práci.“

„Vím, ozvu se. Držím palce.“

Druhý den se vydala domů.

Doma

Ve chvíli, kdy Lucie dorazila domů, ozval se telefon.

„Mluvím se slečnou Lucií Páskovou?“

„Ano, kdo volá?“

„Tady notářka Hedvika Klouzavá, můžete se zítra zastavit v mé kanceláři?“

„Něco nového?“

„Ano, jedná se o dědictví. Všechno probereme ústně.“

Lucie znervózněla. Celý den neměla nikde stání: „Že by opravdu uplynula lhůta určená kvůli dědictví po Edwardovi? Nebo se bude jednat o Moniku?“

Šla se projít po Praze. Ani nevěděla, kudy chodí. Navečer se stavila v nějaké restauraci na večeři. Nebylo jí tam příjemně, odešla hned, jakmile dojedla.

Všimla si, že za ní někdo jde. Začala mít obavy. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že se nachází v neznámé čtvrti.

Mávla na prvního taxíka, který jel kolem.

Všimla si, že se řidič hodně vyklonil, aby si ji prohlédl. Zastavil pár metrů za ní a vyčkával s nastartovaným vozem.

Rozběhla se k němu.

„Dobry večer, můžete mě zavézt na Prahu dvě?“

„Jistě. Rychle si sedněte. V těchto končinách není radno dlouze postávat.“

Řekla mu přesnou adresu.

V pořádku ji dovezl domů.

„Sakra! Co to se mnou je? Bloumám po Praze do nočních hodin. Kdyby si mě někdo vyčíhl, může mě i zabít,“ třásla se ještě pod sprchou. Pak se teplou vodou pomalu uklidnila.

Na noc si nalila Whisky a šla spát.

Vzbudila se v šest ráno.

„Kdo ví, co mě čeká. Taky mi notářka mohla něco naznačit,“ vzdychla.

Čas najednou kvapil.

Musela sebou hodit, aby přišla včas. Nesnášela pozdní příchody své ani ostatních.

„Dobrý den, paní notářko.“

„Dobrý den, posaďte se.“

„Copak pro mne máte?“ zeptala se netrpělivě Lucie.

„Jedná se o dědictví po vašem příteli panu Edwardu Sternovi. Lhůta stanovená v jeho testamentu právě uplynula. Nikdo, kromě dávného protestu, který hraničil s trestným činem, nevznesl námitky. Můžeme tedy konečně přistoupit k projednání celé záležitosti.“

„Dobře,“ špitla Lucie.

„Předmětem dědictví je módní firma Euphoria, čtyři hotely Edward's Star – jeden v Londýně, další v Paříži, na Bahamách a v New Yorku. Další nemovitosti ve Spojeném království jsou zde vyjmenované.“ Předala jí dlouhý seznam.

Lucie se na něj nevěřičně dívala.

„Značnou položku tvoří akcie, dále je tu hotovost na účtech, ve schránce i v sejfu u něj doma. Celková hodnota dědictví se mění každým okamžikem podle momentální nabídky a poptávky, hlavně podle ceny akcií. Zde je podrobný seznam všeho, co se vás týká. Doživotní renta pro služebnictvo se vyplácí z fondu, který pan Stern založil. Tohle všechno mi podepište, tím souhlasíte s převzetím dědictví a prohlašujete, že jste byla se vším seznámená. Ještě musím podotknout, že se objevil na nemovitostech dluh, nebyly po jeho smrti a hlavně po smrti jeho majordoma pana Williama Sidovického placeny zálohy na energie. Před předáním celého dědictví vám budou tyto drobné výdaje strženy z dědictví a uhrazeny, pokud souhlasíte.“

„Ano, samozřejmě.“

„Výborně. Chcete se na něco zeptat?“

„Kdy budu moci disponovat celým majetkem?“

„Do týdne vám budou připsány peníze na účet, který mi teď napíšete. Nemovitosti budou zapsány do katastru na vaše jméno asi do měsíce. Akcie se v této době přepíší na vaše jméno.“

„Kolik asi činí celkový majetek?“

„Přesně vám to neřeknu, tady je vyčíslení k datu před dvěma dny. Bavíme se o miliardovém majetku.“

„Páni!“ neudržela se Lucie.

„Ano, máte štěstí,“ usmála se kysele notářka Klouzavá.
„Hlavně nezapomeňte zaplatit dědickou daň.“

„Samozřejmě. Děkuji vám.“

„Nemáte zač,“ prohodila notářka a prohlédla si jedovatě Lucii od hlavy k patě.

„Ještě se chci zeptat na jednu věc.“

„No, prosím!“

„Jedná se o dědictví po mé sestře Monice Datlové rozené Páskové.“

„Co potřebujete vědět?“

„Vlastnila cestovní kancelář. Jde o to, že se snažím udržet firmu v chodu, než bude dědictví vyřízeno. Jak dlouho to může trvat?“

„Přesně vám to neřeknu. Půl roku, rok, máme hodně případů, které přijdou na řadu před tímto vypořádáním.“

„Poradte mi, jak mám financovat nutné výdaje firmy?“

„Buď založte účet speciálně pro tuto cestovní kancelář, kam se převede část peněz. Nezbytně nutné výdaje financujte z tohoto účtu. Musíte pro vypořádání doložit každý výdaj. Jinak by nemohl být uznán jako pohledávka vůči dědictví.“

„Chápu. Je nějaký problém ohledně jejího majetku?“

„Ne, bude to zcela jednoduché, zanechala závěť.“

„O tom nic nevím. Můžete mi říct, jak se rozhodla v závěti?“

„Je mi líto, všichni dědicové se dozvědí plné znění závěti až v den jednání. Momentálně je předčasné o tom mluvit.“

„Říkáte všichni dědicové. Je nás víc?“

„Nejsem oprávněná cokoliv dalšího k tomuto tématu říct.“

„Děkuji vám. Nashledanou.“

Lucie se vymotala z kanceláře a nevěděla, co má dělat. Držela v ruce spoustu důležitých papírů. Začala je rovnat, aby jí nějaký důležitý dokument neulétl.

Vzala si taxi a odjela domů. Tam si sedla a koukala do zdi.

„Vidíš, Mončo, říkala jsem ti, ať se zbavíš blba a držíš se od něj dál. Nakonec sis vzala život. Nenapadlo mě, že budeš tak slabá. Podívej se na tohle,“ ukázala na dokumenty, „mohly jsme si užívat spolu.“

Poslední část věty řekla potichu.

Uvědomila si, že Monice neřekla ani slovo o vile v Londýně, kterou jí Edward zhruba před rokem daroval.

